BÜYÜK Ateş

SAYI : 28

BU SAYIDA:

Liverpol Cinayeti

(HIKAYE)

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ PİLOT 15

İÇİNDE BULUNDUĞU TEHLİKEDEN HABERSİZ DOLAŞIYORDU..

İŞTE ŞEFİMİZİ ÖLDÜREN U-CAK!

BU ELDREDİN GİZLİ ŞATOSUYDU

DOĞRUSU BİNANIN UZAKTAN GÖRÜNÜŞÜ ÇOK HOŞ BİRGÜN GELİP GEZMELİ.

VAY CANINA! ÜZERİME ATEŞ ETMEĞE BAŞLADILAR. HEMEN BURADAN UZAKLAŞMALIYIM!..

ALLAH ALLAH! BEN ONLARA NE YAPTIM Kİ? HAYRET!..

BU SEFER ELİMİZDEN KURTULDUN. FAKAT BİR DAHAKİ SEFERDE GEBERECEKSİN!.

UÇUZ ATLATTIM!..

ATEŞ, SAHASTAR'A HABER VERECEKTİ... VAZGEÇTİ..

BELKİ DUVARLAR.

EN İYİSİ KENDİM ANLATIRIM SAHOR. İYİCE ŞAŞIRIP KALACAK!.

İŞTE BÖYLE SAHOR!... SİZİN MEMLEKETTE HAYDUT YUVASIYMIŞ..... NEREDEYSE POSTU DELECEKLERDİ.

SİYAH BİNA...

ATEŞ HADİSEYİ SAHORA SÖYLEDİ.

..... SÂKIN BU ELDEREDİN KARA ŞATOSU OLMASIN. İŞLER YİNE KARIŞTI DESENE..

AYNİ ANDA, GOTHAİ ŞATODA EMİRLER VERİYOR!

ŞEFİMİZ ELDRED'İN ÖLDÜĞÜNE VE BENDE ONUN AMCASI OLDUĞUMA GÖRE ŞU ANDA KALENİN KUMANDANI BENİM. ELDREDİN YAPAMADIĞI İŞİ BİZ YAPARIZ.

...VAL MARLANI MAĞLUP EDİP MİRBA SEYYARESİNE BİZ HÜKMEDECEĞİZ. ŞİMDİ VANGIN UÇAĞINA ONLARIN BAYRAĞINI YAPIN!.....

YANGIN UÇAĞI ELDRED'İN KEŞFİYDİ. ÇIKARDIĞI ALEVLERLE HER YERİ YAKARDI..

15.

DEVAMI VAR

Kapaklaki resmin hikâyesi

Liverpol CİNAYETİ

İngilizce bir tek kelime bilmiyordum. Daha doğrusu bildiğim yalnız iki kelime vardı: Biri «otel», öbürü de «şiling». Bunlarla maksadımı tabiî anlatamazdım. Sustum.

Fakat, biz musiki adamları, seslerin mânâsından anlarız. Ben de onların ne konuştuklarını yavaş yavaş sezmeğe başladım. Erkek ilk önce kesik kesik konuşuyordu. Biz musikide buna «Staccato» deriz. Birşeyler söylemek istiyor, fakat bir türlü açıkça söyleyemiyordu. Bir zaman yutkundu, öksürdü, sonra sesi tiz perdeye çıktı; arkasından öfkeli öfkeli bağırmağa başladı.

O zaman kadın da sesini yükseltti; hattâ daha ileri gitti; keskin bir çığlık attı. Bu haykırış üzerine yerimden fırladım. Fakat sonra kendimi tuttum; yine kayaların üstüne oturarak, ne olacak diye beklemeğe başladım. Şimdi onları daha iyi görüyordum.

Kadının bağırması üzerine, adam onun kolunu kavrayıp o kadar şiddetle sıktı ki, kadıncağız bitkin bir halde, sesini kesti ve hareketsiz kaldı. Bunun üzerine adam, yine sesini alçalttı ve yavaş yavaş kendi kendine konuşuyormuş gibi, birşeyler söylemeğe başladı. Ne konuştuklarını aşağı yukarı anlıyordum: Adam, kadını cinayet işlemeğe zorluyor ve bunun için kandırmağa çalışıyordu.

Bunu anlayınca, tüylerim diken diken oldu. Yerimde doğruldum. Kaskatı olmuştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. İnsanın, bir cinayete karar verildiğini öğrenip de buna engel olmak istemesi kadar tabiî ne olabilir?

Kadın, ilk önce kabul etmek istemedi ve bunda ayak diredi. Fakat adam yine sesini yükseltti; korkutucu bir hal aldı. Kadın hızlandı; adam yine onun kolunu kuvvetle sıkarak susturdu.

Bir zaman konuşmadan durdular. Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı. Kadın, cinayet işlemeği kabul etmişti. Ölüm yaklaşmıştı. Sanki öldürülecek olan benmişim gibi, ürpermeğe başladım. Biraz sonra kalktılar. Biri sağa, biri sola gitti. Gözden kayboldular...

Ben, bir - iki dakika, yine olduğum yerde, kaskatı kaldım. Duyduğum korku o kadar şiddetliydi ki, sanki bir alay demir mengene beni dört bir yanımdan yakalamış, kollarımı, bacaklarımı sıkı sıkı tutuyordu. Birdenbire silkindim; kendimi bu görünmez korkunç ellerin cenderesinden kurtardım ve koşmağa başladım. Şehre doğru gidiyordum.

İnsanın, yapmak istediği bir işe, geç kaldığını hissetmesi ne tuhaf birşeydir, bilir misiniz? İçim içimi yiyor, âdeta kanatlanmış gibi koşuyordum. Gelirken iki saatte aldığım yolu yarım saatte aştım.

Şehre girer girmez karşıma bir polis çıktı. O da benim koşa koşa geldiğimi uzaktan görmüş olacak ki, bana doğru yürüdü ve yolumu kesmek ister gibi, karşımda durdu. Birşey sordu. Anlamadım. Kendi dilimle:

— «Cinayet!...» diye haykırdım.

(Devamı 18. sayfada)

BİR orkestra şefi anlatıyordu:

— «Büyük bir konseri idare etmek için beni Liverpool'a çağırmışlardı. Bir tek kelime İngilizce bilmiyordum. Fakat biz çalgıcılar, birbirimizle öyle uzun uzadıya konuşmağa lüzum kalmadan pekâlâ anlaşabiliriz. Onun için bana, İngiltere'de İngilizce lâzım olacağını hiç aklıma getirmeden kalktım, gittim. Elimdeki orkestra şefi değneği ile meramımı anlatabilirdim.

İstasyonda beni bir alay kişi karşıladı. Aldılar, bir otele götürdüler. Hesapça, orada bir zaman kalıp dinlenecektim. Fakat ben, yıkandıktan sonra, şöyle bir sokağa çıkayım, şehri dolaşayım, dedim. Bilhassa gidip nehri görmek istiyordum. Çünkü âdetimdi; bir şehre ilk gidişimde, gidip ilk önce nehri seyrederdim. Tabiî, o şehirde geçen bir nehir varsa! Yoksa, neyi seyredecektim?

Liverpool'dan geçen nehir - adı neydi unuttum - sarıdır, suları gürülder, çağıldar, üzerinden de vapurlar, kayıklar geçer. Kıyılarında büyük yapılar, ambarlar, depolar vardır. Vapurları çok severim...

Nehre bakarken bana, Okyanus, köşeyi dönünce hemen oracıkta imiş gibi geldi ve içimde, gidip bu engin denizi görmek isteği uyandı ve nehrin aktığı yana doğru, kıyı boyunca yürümeğe başladım. Tam iki saat, büyük yapıların, ambarların, depoların önünden geçerek gittim.

Yola çıktığım zaman, akşam oluyordu. Gitgide hava iyice kararadı, gece oldu. Arada bir, kilise gibi yükselen gemileri görüyordum. Havada balık kokusu, kömür ve demir kokusu vardı. En sonunda, kıyının kumsal bir yerine geldim. Biraz ötede bir deniz feneri vardı; bir yanıp bir sönüyordu. O kadar görmke istediğim engin denizle karşı karşıya idim. Fakat gecenin sessizliği içine gömülmüştüm. Suların fışıltısını dinliyordum.

Birdenbire baktım; iki kişi geliyor: Biri kadın, biri erkek. Dikkat ettim; beni görmemişlerdi. Biraz ileride, bana arkaları dönük olarak gittiler, bir taşın üzerine oturdular. Yavaş yavaş birşeyler konuşuyorlardı.

İngilizce bilsem, orada onlardan başka birinin de bulunduğunu haber verirdim. Belki ne konuştuklarını da anlardım. Fakat, dedim ya,

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ● GARTH

S.135

S.137

S.138

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI ● GARTH

BU GARTH KİM, O DA SİHİRBAZ MI ?..

O FAZLA SİHİR BİLMİYOR KOLİN !..

S. 140

... FAKAT O ÇOK KUDRETLİ .. BİZE BÜYÜK FAYDASI DOKUNABİLİR..

İNANILACAK GİBİ DEĞİL !. PROF.. LUMİER...

ZAMAN KANALLARINDAN GEÇİRİLEN SADECE SEN DEĞİLSİN !.. SOYSUZ DÜNYAYI İKİMİZ DÜZELTECEĞİZ..

NEYSE YANIMDASIN ARTIK.. BU ÜÇ SENEDİR ÇOK YALNIZDIM...

ÜÇ SENE Mİ PROF.?. NASIL OLUR?.

AMA ÖYLE OLMALI.. BÜYÜK SİHİRBAZ BU HALKA SİHİRİ ÜÇ SENEDİR ÖĞRETİYORMUŞ...

S.141

FAKAT BEN BU RAYA GELELİBİR HAFTA OLDU.. ÜSTELİK SİZDEN ÖNCE GELDİM.

BASİT DOSTUM.

DÜNYALARI KONTROL EDEN O GARİP VARLIKLAR İKİMİZİ DE BURAYA GETİRDİLER..

S. 142

FAKAT SENİ OLDUĞUMUZ GÜNE BENİ İSE ÜÇ YIL ÖNCESİNE GETİRDİLER...

BEN KENDİMİ BU ADADA BULDUM.. FAKAT BANA BİR GÜN SENİN GELECEĞİNİ SÖYLEDİLER..

SEN DE ONUN İÇİN LEONİYİ GÖNDERDİN !.

O HALDE BENİM KAMELOT'A GİTMEME NEDEN MANİ OLMADIN ...

SENİN ORADA BAZI ŞEYLERİ ÖĞRENMENİ İSTİYORDUM..

S. 143

SORL'UN DÜŞÜNCELERİ OKUDUĞUNDAN ŞÜPHELENİYORDUM... LEONİYİ İPNOTİZE ETTİM...

SEN HER ŞEYİ BİLSEYDİN, O KAFANDAN OKURDU.. KURTULACAĞINDAN EMİNDİM

SORL'U TANISAYDIN BU KADAR EMİN OLMAZDIN !..

KONUŞMALARI UZUN SÜREBİLİR.. GEL GİDELİM..

İŞTE GELİYORLAR DANİEL !..

ONLARA MUHTELİF İLİMLERİN ANA HATLARINI ÖĞRETTİM.. BÖYLECE YENİ BİR KÜLTÜR DOĞDU...

HARİKALAR YARATMIŞSINIZ...

S. 144

ÖĞRETMENLER MECLİSİNİ TOPLA LEONİ... GARTH KONUŞACAK

DEVAMI VAR

ÇOK GÜZEL BİR AVANTÜR HİKÂYE

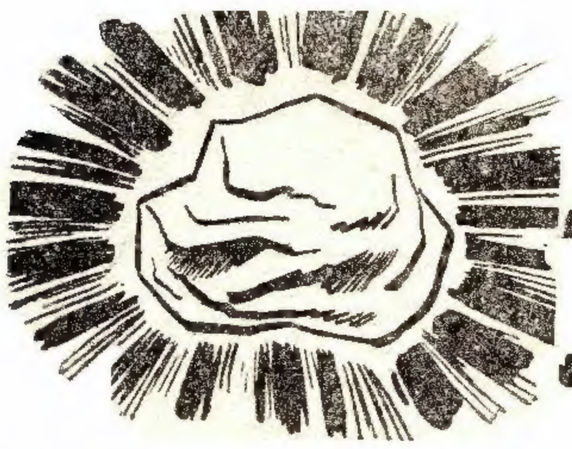

Altın Uğruna

Çeviren:
Gönül SUVEREN

TEX Carson'la Şerif Ben, dağ yolundan atlariyle ilerliyorlardı. Big Nugget madeninde işleri vardı; Can sıkıcı bir iş... Şerif Ben, piposunu yakarak düşünceli düşünceli:

— «İşte böyle Tex,» dedi. «Big Nugget madeninin sahiplerinden Cliff, gece bana haber gönderdi. Yabancının biri akşam üzerine madene gelmiş. Kendisini hiç kimse de tanımıyormuş. Maden deh lizlerinden biri dinamitle atılırken yabancının atı gürültüden ürkmüş, adamı üstünden atıvermiş. Yabancı da tepe üstü düşmüş ve kafası yumurta gibi kırılıvermiş... Şimdi Cliff, cesedi oradan almamızı istiyor.»

Hudut muhafızı olan Tex:

— «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Öyleyse benim gelmemi neden istedin, Ben?»

Şerif Ben, düşünceli düşünceli piposunun sapını ısırdı:

— «Bilmem ki, Tex. Fakat senin de cesedi görmeni arzu ettim. Bir yabancının bu şekilde ölüvermesi garibime gitti. Üstelik adamı kimse de tanımıyor.»

Şerif, atının üzerinde doğrularak ileriye doğru baktı ve sonra genç arkadaşına döndü:

— «Big Nugget madeni biraz ileride, Tex. Cliff de bizi bekliyor.»

Şerifle hudut muhafızını, iri yarı bir madenci olan Cliff telâşla karşıladıktan sonra, üstü örtülü cesedin yanına götürdü. Örtüyü açarak:

— «İşte ceset, Şerif!» dedi. «Habercinin sana anlattığı gibi, adamı atı fırlatıp atıverdi.»

Cesede bakan Tex, hafifçe irkildi. Adamın kafasının ezilmiş olmasına rağmen, onun kim olduğunu tanımıştı. Hafifçe :

— «Hımmm!...» diye mırıldandı. «Bu adam dün trenle şehre geldi. Sonra bizim Jim'den bir at kiraladı. Madeni görmek istediğini söyledi. Onu tanımadığından emin misin Cliff?...»

Madenci başını salladı:

— «Söyledim ya... Onu ömrümde görmedim!» Şerife döndü: «Anlattığım gibi oldu. Adam buraya atla geldi. Bu sırada madende dinamit patlattılar. At sesten ürktü ve şahlandı. Adamı fırlatıp atıverdi.»

Şerif:

— «Evet,» diye cevap verdi. «Sen bize bir katır hazırlat da zavallının cesedini şehre götürelim.»

Örtüye sarılı cesedi katıra yüklerlerken Tex, Cliff'e:

— «Aklıma geldi,» dedi. «Adamın atı ne oldu?»

Madenci omuzunu silkti:

— «Bilmem ki... Herhalde kaçtı. Onu bir daha göreceğimizi zannetmiyorum.»

Yarım saat sonra Tex ile Şerif Ben, şehre giden yolda ağır ağır ilerliyorlardı. Şerif çenesini kaşıyarak:

— «Tex,» diye mırıldandı. «O sualleri neden sordun? Cliff'ten şüphelendin mi yoksa?...»

Tex gülümsedi:

— «Belki... Fakat bunun sebebini de doğrusu bilmiyorum. Bir keresinde Jim, o yabancıya kiraladığı atı bana satmağa kalkmıştı. Fakat ben atı almadım. Bunun sebebi de...» Birdenbire Tex hiddetle parmaklarını şıkırdattı: «Şimdi aklıma geldi, Şerif. Cliff, yabancının nasıl öldüğünü anlatırken yalan söyledi. Bana kalırsa, adamı o öldürdü. Sebebini bilmiyorum. Bunu öğrenmemiz lâzım.»

Yaşlı Şerif ona baktı:

— «Peki, bunu nasıl yapacağız?...»

Tex, atının dizginlerini çekti :

— «Etrafı tetkik etmemiz iyi olur. Cliff, birkaç zamandır, işe yaramaz bir madenin hisselerini Doğu'daki bazı kimselere satıyormuş. Bizim işe yaramaz zannettiğimiz bir madenin hisselerini... Bu akşam onun madenine şöyle davet edilmeden bir gidip, usulca etrafı bir tetkik etsek ne dersin?...»

O akşam iki kanun adamı tekrar Big Nugget madenine döndüler. İlerideki ağaçların arkasında atlardan indikten sonra, madenin ağzına yaklaştılar. Şerif orada durdu:

— «Buraya kadar iyi, Tex. Şimdi ne yapacağız?»

Genç adamın kaşları çatılmıştı :

— «Şu madene bir bakalım. Yabancının ölümünün sebebini orada keşfedeceğimizden eminim.»

Merdivenden yavaşça aşağı indiler. Sonra girintili çıkıntılı koridorda ilerlemeğe başladılar. Birdenbire Tex, Şerifin kolunu tuttu. İleride bir lâmba yakılmıştı; birileri aralarında konuşup duruyorlardı. Tex:

— «Gürültü etmeden sokulalım,» diye fısıldadı. «Bakalım ne konuşuyorlar.»

Duvara sokularak bir - iki adım attılar; bir köşeyi döndüler. Biraz ilerde Cliff ile birkaç madenci oturmuş konuşuyorlardı. Bunlardan biri, kahkahayla gülerek:

— «Cliff,» dedi. «Bugün Şerifle yanındaki adamı iyi atlattın doğrusu. Eğer yabancının attan düşmeyip, kafasına vurulan kazmayla öldüğünü öğrenselerdi... O zaman hepimizi asarlardı!»

Cliff :

— «Öyle,» diye cevap verdi. «Ama bunu hiçbir zaman öğrenemiyecekler. Dinamit hikâyesini iyi yuttular. Neyse ki, yabancının geleceğini evvelden öğrendik de, işin icabına baktık. Doğudaki hisse sahiplerinin şüphelenip, tâ buraya kadar detektif göndereceklerini kimin aklına gelirdi?» Elindeki tüfeği kaldırdı. «Bunu altınlı kurşunla doldurdum. Şimdi kayaya nişan alır, ateş ederiz. Sonra da bu kaya parçalarını yine Doğudaki budalalara göstererek altın madeninin zengin olduğunu iddia eder, bir hayli hisse senedi daha satarız. Yükümüzü aldıktan sonra da buradan sıvışırız.»

Şerif, Tex'in kolunu tuttu:

— «Gördün mü? Madende altın filân yokmuş; bunlar, kayalara altın kurşun sıkarak

(Devamı 18. sayfada)

İNTİKAM

İKİ kaçağın arkasından hapishanenin canavar düdükleri çalmağa başlamıştı. Lunk'la Sneed, fundalıkların arasına gizlene gizlene hapishaneden uzaklaşmağa başladılar. Lunk:

— «Bir yerden bir otomobil çalarız!» diye homurdandı.

Kısa boylu bir adam olan Sneed, endişeyle:

— «Sakın kimseyi öldürme Lunk!» dedi.

Lunk, pis pis güldü:

— «O, benim bileceğim iş!...»

İri yarı bir adam olan Lunk'un yanında sendeliye sendeliye koşan Sneed, sesini çıkaramadı. Lunk'la kaçtığına biraz pişman olmuş gibiydi. On sene hapse mahkûm edilmesine sebep olan hırsızlıktan eline geçen parayı saklamış ve polis de bunu bulamamıştı. İşte Sneed, son senelerinde bu parayı sarfedip, rahat rahat yaşamak istediği için Lunk'un hapishaneden kaçma teklifini kabul etmişti. Tabiî ona, para meselesini açmak mecburiyetinde de kalmıştı.

İki hapishane kaçkını yola çıkmışlardı. Lunk, Sneed'i bir ağacın arkasına ittikten sonra, biraz ilerden sür'atle gelen otomobilin önüne çıkıverdi. Frenler gıcırdadı ve araba durdu. Şoför hiddetle inerek:

— «Kör müsün?» diye haykırdı. Sonra Lunk'un kılığına bakarak korkuyla geri geri gitti: «Hapishane üniforması! Sen bir kaçaksın!... Tevekkeli değil demin canavar düdükleri...»

Lunk, adamın yüzüne müthiş bir yumruk indirdi; sonra da ellerini gırtlağına götürdü. Sneed:

— «Lunk, yapma!» diye haykırdı.

Fakat cani, şoförü öldürmüştü bile... Dönerek Sneed'e emretti:

— «Arabaya bin bakalım!»

Sneed otomobile binerken, o da, öldürdüğü adamı soyarak, elbiselerini giydi. Sonra da direksiyona geçti. Artık araba tenha yollarda uçarcasına ilerlemekteydi. Sneed birdenbire:

— «Bana da elbise lâzım!» dedi.

Lunk:

— «Buluruz!» diye cevap verdi. «Evvelâ tenha bir yere sapar, ne yapacağımızı konuşuruz!...»

Bir müddet daha sür'atle ilerlediler; sonra Lunk, son derece tenha bir kır yoluna saptı ve büyük bir ağacın altında durdu. Sneed:

— «Yakalanırsak, bu defa elektrikli sandalyeye oturturlar!» dedi.

Lunk, dikkatle onun yüzüne bakıyordu:

— «Bırak onu şimdi. Elbisesini aldığım adamın bir hayli parası vardı. Senin parayı alıncaya kadar bu, bize yeter!»

Sneed, yerinde sinirli sinirli kımıldadı. Lunk'a karşı duyduğu itimatsızlık ve korku gitgide artmaktaydı. Lunk, dostane bir tavırla:

— «Yirmi beş bin dolar, değil mi?» diye sordu. «Parayı nereye gömmüştün?»

Sneed'e yaklaştı; karanlıkta yumruklarını sıkıp duruyordu. Sneed titriyordu:

— «Söyledim ya... Polislerden kaçarken, bir çiftlikte parayı gömüverdim!...»

Lunk'un gözlerinde ölümü görmüştü Sneed. Lunk yavaşça:

— «Malûm!» dedi. «Amit'te Croft adlı bir çiftçinin arazisine gömdün. Ama çiftliğin neresine?...»

— «Bir ağacın arkasına...»

Lunk sabırsız sabırsız sordu:

— «Hangi ağacın?»

— «Hatırlamıyorum!»

Lunk ona doğru uzandı. Sneed ise, buz gibi donmuştu âdeta:

— «Ben... Ben, paranın yerini gösteren bir plân yaptım... Bunu da, bir arkadaşıma verdim!...»

Lunk haykırdı:

— «Adı nedir arkadaşının?»

Sneed titreyerek:

— «Joe!» diye fısıldadı. «Joe Bentley... Buraya yakın. Montvil'de oturuyor!...»

Lunk:

— «Belki arkadaşın parayı kazıp çıkarmış ve yemiştir!» diye homurdandı.

Sneed:

— «Böyle birşey yapmaz!» dedi. «Hem üstelik sakat o!»

Lunk düşünceli düşünceli mırıldandı:

— «Demek parayı onunla taksim edeceğim? Evet, parayı ikiye böleceğiz!...»

Uzanarak, Sneed'in ince boynuna parmaklarını doladı.

Bir - iki dakika sonra Lunk, Sneed'in cesedini otomobilden fırlatarak, Joe Bentley'in oturduğu Montvil'e doğru yola çıktı.

Montvil'e girdiği zaman henüz şafak söküyordu. Telefon rehberinden Joe Bentley'in adresini bulması zor olmadı. Adam, sessiz, temiz bir sokakta, küçük, şirin bir evde oturuyordu.

Kapıyı ona yaşlıca bir kadın açtı:

— «Joe'yu mu görmek istiyorsunuz? İçeri buyurun! O da kahvaltısını şimdi bitirdi.»

Lunk'u oturma odasına götürdü. Burada, ak saçlı bir adam tekerlekli sandalyeye oturmuş, kitap okumaktaydı.

Bayan Bentley:

— «Joe!» dedi. «Bu bay, Sneed Tanner'in arkadaşıymış!...»

Bentley:

— «Buyurun, oturun!» diye yer gösterdi.

Bu sırada Bayan Bentley de kapıyı kapayarak çekilmişti. Bentley, biraz da hayretle:

— «Demek Sneed'in arkadaşısınız?...» dedi.

Lunk sandalyesini ona yaklaştırarak, olanları yavaş sesle anlattı. Sonra da yalancı bir teessürle:

— «Zavallı Sneed, yolda ölüverdi!» diye sözlerini tamamladı. «Kalbi, kaçma heyecanına dayanamadı zannederim... Ölmeden evvel bana senden bahsetti. Sneed'in o hırsızlıkta bir ortağı olduğunu bilmiyordum. Haydi bakalım, plânı ver! Parayı aramızda paylaşırız. Tabiî eğer sen parayı yürütmediysen!...»

Bentley, gözleri Lunk'da, yavaşça cevap verdi:

— «Parayı almadım!» Bir an düşünceli düşünceli durdu, sonra: «Peki,» dedi. «Beni şu masaya kadar it... Plân çekmecede!...»

Lunk, onu masaya kadar ittikten sonra yerine oturdu. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Joe Bentley ise, çekmeceleri karıştırıp duruyordu. Lunk, gözleri tavanda:

— «Yirmi beş bin dolar!» diye düşündü. «Oh, ne âlâ!»

Başını eğip, Bentley'e baktı. Ve hayretle irkildi. Bentley'in elinde bir tabanca vardı. Lunk:

— «Polis tabancası!» diye haykırdı. «Plân nerede?»

Bentley:

— «Plân filân yok!» dedi. «Bu da hakikaten polis tabancası... Ben de polistim; çekilmek zorunda kaldım!...» Sonra: «Jenny!...» diye seslendi.

Bayan Bentley içeri girdi; kocası ona, polise telefon etmesini söyledi.

Lunk'un gözleri hâlâ Bentley'in tabancasındaydı. Kendi kendine:

— «Demek Sneed, kendisini öldüreceğimi anlamıştı!»

(Devamı 18. sayfada)

Tabanca Kanunu

65

KEY'İN KATİL OLDUĞUNA HALÂ İNANIYOR MUSUNUZ ?

EVET TOM.. EĞER YARALANMASAYDI CALVERT'İ DE FREMANI DA ÖLDÜRÜRDÜ.

PARSONS ÖLÜRKEN CENTRİL ÇETESİNDEN OLDUĞUNU İTİRAF ETTİ.. BUNLAR DA ÇETEDEN...

263

OLABİLİR.. FAKAT KEY GİBİ BİR DELİKANLININ BUNLARLA İLGİSİ NE ?..

BELKİ ÖLÜRKEN.. BİRŞEYLER SÖYLER !..

HASTAMIZ NASIL DOKTOR!

ÜMİTSİZ !..

İYİ BİR ÇOCUĞA BENZİYORDU...

YAZIK...

CALVERT GELİYOR !...

EĞER KAATİL KEY DEĞİLSE YAKINDA O DA TEMİZLENİR!

SİZE YER HAZIRLATAYIM ÇOCUKLAR!..

ZAHMET ETMEYİNİZ !..

BURADA KONUŞARAK SABAHLARIZ!

264

O HALDE SABAHLEYİN ERKEN KALKMAK İÇİN YATMALIYIM...

İYİ GECELER CALVERT...

EMİNİM KEY'İ BU HERİF ÖLDÜRTTÜ...

MUHAKKAK.. FAKAT ELİMİZDE DELİL YOK...

EYERİN KOLONLARINI CALVERT KESTİRDİYSE CEZASINI BULACAKTIR...

265

GİDİP KEY'E BAKALIM MI ?..

YALNIZ KALMAK İSTEDİ.. RAHATSIZ ETMİYELİM...

NE KADAR SESSİZ BİR GECE!..

YA KEY ÖLÜRKEN BİRŞEYLER SÖYLERSE....

266

Tabanca Kanunu

66

CALVERT BUNLARI DÜŞÜNÜRKEN BİR GÖLGE PENÇERESİNE YAKLAŞIR..

YARIN FREMAN KEYİN ÖLDÜĞÜNE SEVİNECEK!..

GÖLGE AÇIK PENÇERENİN ÖNÜNDE...

HAZIR OL CALVERT

267

ASIL İSMİNLE GEBER KENDALL!..

AYYY!..

NE OLUYOR

BİRİ BAĞIRDI.

CALVERT

BAK ŞERİF KAFA DERİSİ YÜZÜLMÜŞ!..

KEY'E BAKIN!

DERHAL KEY'İN ODASINA KOŞTULAR!..

İMKÂNSIZ BİRŞEY.. KEY KAÇMIŞ...

BİR AT SESİ..

ŞEHRE GİDİYOR!.

YERİNDEN KIPIRDIYACAK HALİ YOKTU!

KİN İNSANA HER ŞEYİ YAPTIRIR DOKTOR!..

KEY AĞIR YARALI OLMASINA RAĞMEN ATINI SÜRÜYORDU...

ALLAHIM ŞU İŞİ BİR BİTİREBİLSEM!

269

GECE YARISINDAN SONRA LONG BRENÇ..

SEN KAZANDIN FREMAN...

ÇOK ŞANSLISIN!.

NİHAYET ASABIM DÜZELDİ!..

EVET ÖYLE!

ZARARLARININ BİR KISMINI VEREYİM...

BİR ATLI GELİYOR!.

DEVAMI VAR

270

Yirmibin

Hikâye

Çeviren:
Gönül SUVEREN

LANNON: «Bravo, Sid!» dedi. «Bu işi iyi başardın. Sürüyü buraya kadar mükemmel surette getirdin. Sana en yüksek ücreti vermek bir zevk!» Elini cebine atarak bir deste banknot çıkardı ve paraya aldırmazmış gibi bir tavırla desteyi masanın üzerine fırlatıverdi. «Tam yirmi bin dolar! Parayı say, sonra da şu makbuzu imzalayıver!»

Sid, paraya şöyle bir baktı. Bu işte hoşuna gitmeyen birşey vardı; maamafih bunun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Belki de bütün bunların sebebi, şehirde kendisini rahat hissetmeyişi, hemen çiftliğe dönmeyi arzu edişiydi. Sürülerin alınıp satıldığı bu şehir, ahlâksızlarla doluydu. Şu Lannon denilen adama gelince... Bu kısa boylu, şişman, sivri kafalı, küçücük gözlü adam da, Sid'in pek hoşuna gitmemişti doğrusu.

Lannon:

— «Evet,» diye devam etti. «Bana bin tane sığır getirdin. Hem de mükemmel sığırlar. Artık işin bitti!...»

Sid, tereddütle paraya doğru uzanarak:

— «Öyle!» dedi.

Bir taraftan da, bu son derece şık adamın, sığırların tâ çiftlikten şehre getirilmesinin ne güç bir iş olduğunu bilip bilmediğini düşünüyordu. Sid ve adamları, sığırları kuraklık ve yağmurdan muhafaza etmiş, yollarda sığır hırdızlariyle uğraşmış, kabarmış nehirlerden geçmiş, orman yangınından bin güçlükle kaçabilmişlerdi. Neyse, sığırlar satılmıştı artık. Parayı alacak ve makbuzu imzalıyacaktı.

Sid paraları saydıktan sonra:

— «Evet, tamam!» dedi. «Yirmi bin dolar... Fakat bunu yanımda taşımam bir hayli tehlikeli!...»

Lannon, alay eder gibi güldü:

— Bu para senin için bir hayli fazla olabilir. Ama bizim için hiç de öyle değil... Biz, milyonlarla oynuyoruz!»

Adamın alayına rağmen Sid yine de:

— «Bunun yerine bana çek verseydiniz daha iyi olmaz mıydı?» diye ısrar etti.

Hakikaten para bir hayli fazlaydı; bunu, çiftliğe dönüp patronuna vermedikçe de rahat edemiyecekti. Üstelik, onunla birlikte gelen adamları da şehre dağılmışlardı; parayı Sid'in muhafaza etmesi lâzımdı. Lannon:

— «Sana şimdi çek veremem!» dedi. «Maamafih korkuyorsan, parayı yarın bankaya yatırabilirsin!»

Sid, buz gibi nazarlarla Lannon'u süzdü:

— «Korktuğum yok; sadece dikkatli davranıyorum!»

Parayı cebine yerleştirdikten sonra makbuzu imzaladı. Lannon ayağa kalkarak genç adamın elini sıktı:

— «Seninle iş yapmak hakikaten zevk, Sid. Belki gelecek sene yine görüşürüz.»

Sid, adamın ne dediğinin pek farkında değildi: Onun aklı hep paradaydı çünkü... Merdivenlerden otelin holüne inerken de yine bu meseleyi düşünüyordu. Sağdaki bar, vakit erken olduğu için, tenhaydı. Sadece peykenin önünde Şerif duruyor, otel kâtibi ise bir kenarda uyukluyordu. Sid, kâtibe gitti:

— «Sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Mürekkep ve kalem var mı? Birşeyler yazmam lâzım da...»

Kâtipten mürekkeple kalemi aldıktan sonra, bir kenara çekildi; kendi kendine birşeyler karaladı durdu. İşi bittikten sonra da, kalemle mürekkebi kâtibe vererek dışarı çıktı.

Sokak zifiri karanlıktı. Sid, gözlerinin karanlığa alışması için bir an durdu. Her taraf gayet sessizdi; ortalıkta bir tek atlı bile yoktu. Adamların nerede olduğunu düşündü. Günlerce yolda yorulan çocukların da eğlenmek hakkıydı tabiî... Onların, sözünü dinleyip, şehrin dışında kurdukları kampa erkenden dö-

neceklerini de pek zannetmiyordu. Sağa saparak, atını bıraktığı ahırlara doğru yürümeğe başladı.

Bir müddet yürüdü. Dar bir çıkmaz sokağın ağzından geçerken arkasında hafif bir çıtırtı oldu. Fakat Sid, elini tabancasına atmadan, kafasına yediği müthiş bir darbeyle kendinden geçti.

Sid, bir müddet sonra kendine geldi. Başı zonkluyordu. Elini başının arkasına götürerek oradaki şişe hafifçe dokundu. Parmakları kana bulanmıştı. Buna rağmen vaziyeti fena değildi. Ağır ağır ayağa kalktı ve... Aklına müthiş birşey geldi. Elini cebine attı. Fakat bomboştu cebi... Paralar çalınmıştı !...

Bir an vaziyeti düşündü. Muhakkak ki, çiftliğe parasız dönemezdi. Patronu onu tanır ve severdi; parayı çaldırdığına da inanırdı. Fakat çiftlik son zamanlarda zarar etmekteydi; vaziyet ancak o yirmi bin dolar sayesinde düzelebilecekti. Ne yapıp yapıp, çalınan yirmi bin doları bulması lâzımdı Sid'in...

Sid, otele doğru giderken düşünüyor, plânlar yapıyor, şüphelerini inceliyordu. Otele ön kapıdan girmeyip arkaya dolaştı, merdivenlerden tahta balkona tırmandı. Işığı yanan her pencereden usulca içeriye baktı ve nihayet aradığı odayı buldu. Bu, bir müddet evvel çıktığı odaydı. Lannon, hâlâ masasının başında oturuyordu; karşısında ise, üstü yırtık pırtık bir serseri vardı.

Sid, onların ne dediğini duymuyordu; fakat ince perdenin arkasından hareketlerini kolaylıkla takip edebilmekteydi. Genç adam, hırsızlığı Lannon'un hazırlamış olduğundan da emindi. Zira şehirde Lannon'dan başka kimse, onun yanında yirmi bin dolar olduğunu bilmiyordu.

Artık Sid, adamın kendisine neden çek vermediğini de anlamıştı. Genç adam:

— «Acaba para şimdi nerede?» diye düşündü. «Serseri, parayı Lannon'a uzatırsa ben de hemen içeri dalarım. Ama parayı çoktan sakladı - larsa ne olacak? Elimde delil olmadıkça, bu hırsızlığı nasıl ispat ederim?»

Serseri ayağa kalktı. Muhakkak ki odadan çıkacaktı. Sid daha fazla bekleyemezdi. Elinde tabancayla camı kırarak içeri daldı. Adamlar, pencerenin önünde beliren genci hayretle baktılar. Sid:

— «Kıpırdamayın!» dedi. «Parayı almağa geldim, Lannon !...»

Lannon, pis pis güldü:

— «Saçmalama!... Ben bu gece sana parayı verdim. Haydi, defol!...»

Sid masaya yaklaştı:

— «Çekmecendeki paraları saymak niyetindeyim, Lannan !...»

Şişman adamın yüzünde garip bir ifade belirdi:

— «Benim çekmecem para dolu... Sana, milyonlarla oynadığımı söylememiş miydim ben ?...»

Sid rahat bir nefes alarak:

— «Ben de bunu öğrenmek istiyordum!» dedi.

Tabancasıyla havaya doğru iki el ateş etti. Lannon:

— «Ne oluyorsun?...» diye haykırdı.

Buna merdivenden akseden ayak sesleri cevap verdi. Sert bir ses:

— «Ne oluyor burada?...» dedi.

Sid seslendi:

— «İçeri buyurun!»

Kapı açıldı ve içeri Şerif, otel kâtibi ve bir de çiftçi girdi.

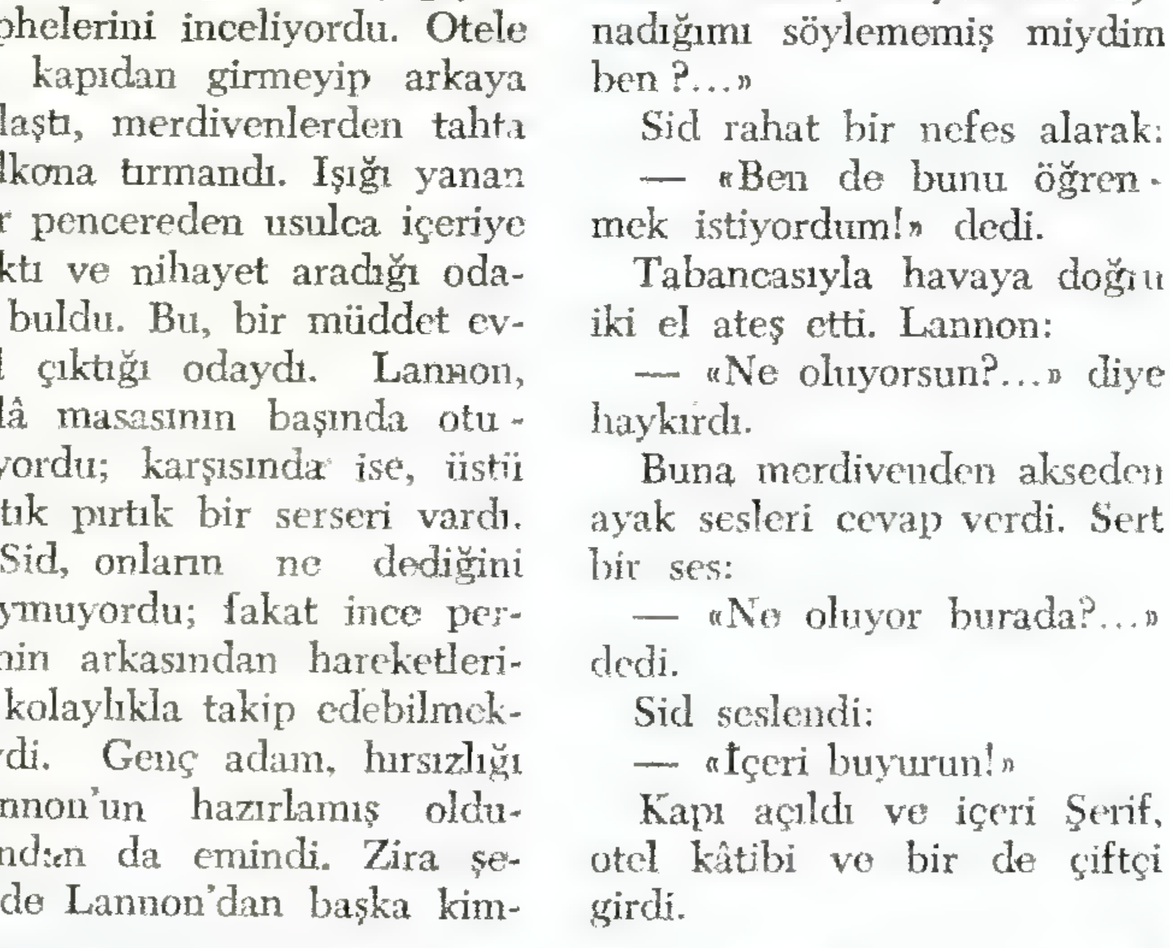

ÖZENTİ

İlerde daha mükemmel şekilde çıkmağa hazırlanmak üzere

BÜYÜK AteŞ

BU SAYI İLE Neşriyatını Durduruyor

Neşir hayatına atıldığından beri okuyucularının daimî teveccühlerine mazhar olan BÜYÜK ATEŞ, bu sayıdan itibaren, daha iyi bir şekilde çıkmağa hazırlanmak üzere, neşriyatını durdurmaktadır.

İlerde daha faydalı ve güzel mecmualarla karşınıza çıkmak ümidiyle, şimdiye kadar göstermiş olduğunuz teveccüh ve alâkaya ayrı ayrı teşekkür ederiz.

BÜYÜK ATEŞ CİLTLERİ

Bugüne kadar neşredilmiş olan 28 sayılık koleksiyonumuzu iki ayrı cilt halinde, son derece ucuz bir fiatla satışa çıkaracağız.

BÜYÜK ATEŞ'in beher cildi 14 sayı olacak ve 7,5 liraya satılacaktır. Bu suretle BÜYÜK ATEŞ koleksiyonunu elde etmek isteyen okuyucularımız, bize 15 lira göndermek suretiyle, şimdiye kadar neşredilmiş olan bütün sayıları iki cilt halinde temin etmiş olacaklardır.

Lannon hemen ayağa fırlayarak Şerife döndü:

— «Bu herif beni soymağa kalktı. Ona sığırların parasını verdim. Hattâ yanımda imzalı makbuzu da var. Güya buradan çıktıktan sonra kendisini soymuşlar... Bundan bana ne?...»

Sid :

— «Sana ne ha?» dedi. «Beni, senin adamın soydu... Çaldığın para da çekmecende !...»

Lannon gülmeğe çalıştı:

— «Çekmecemde para var tabiî... Bununla da sığır alacağım... Hattâ burada, sana verdiğim gibi bir deste daha var. Yirmi bin dolarlık bir deste... O paranın, senin olduğunu iddia edecek değilsin ya ?...»

Sid :

— «Eğer para benimse, bunu anlaması kolay!» diye cevap verdi. «Parayı aldıktan sonra, otelden ayrılmadan evvel, her doların üstüne markamı yazdım!»

Lannon, çekmecesinden tabancasını almak için eğilirken, Sid sür'atle fırlayarak, adamı arkaya itti. Şerif tabancasını çekmiş, Lannon'la ortağını göz hapsine almıştı. Sid de çekmeceden para destesini çıkardı. Sonra gülerek:

— «İşte!» dedi. «Her doların üstünde markam var!»

Şerif hem hayret ve hem de memnuniyetle:

— «Hakikaten öyle!» diye cevap verdi. «Ben, bunları tevkif ediyorum. Bu geceyi tevkifhanede geçirirler artık. İstersen paranı bu gece bana teslim et; yarın banka açılınca oraya yatırır, yerine çek alırsın... Bu akşam başının tekrar derde girmesini istemem doğrusu...»

KORKUSUZ ŞÖVALYE 11

GELME, BOĞULURSUN!
DÖN GERİ SERSEM YOKSA HANÇERLİYECEĞİM!..

AKINTIYA KAPILACAKSIN, GELME
YALAN!.. GEBERECEĞİM.. AY... İMDAT... BOĞULUYORUM..

GİTTİ.. BOĞULDU ZAVALLICIK!..

NE O PAOLA?.. KİME MEZAR KAZIYORSUN?
AH EFENDİMİZ MIZRAKÇI BAŞINIZI BU SABAH ÖLÜ BULDUK!..

KILIÇLA ÖLDÜRÜLMÜŞ.. HEM HAİN SAMSON DA KAÇMIŞ...

YEMİN EDERİM Kİ İNTİKAMINI ALACAĞIM.. ÇABUK ŞATODAKİLERİ TOPLAYIN.. BARİ VE BARLETTA DA BERABER....

EFENDİMİZ ONLAR BU SABAH GİTTİLER!..

GİTTİLER Mİ?. YAZIK.. KAÇIRDINIZ ONLARI!..
FAKAT ASİL BEYLER NASIL ALIKOYA BİLİRDİK...

MİGUELO'NUN ÖLDÜRÜLMESİ VE ŞÖVALYELERİN KAÇIŞI GARİP.. AGUA'DAN DA SES ÇIKMADI!
ŞÖVALYE.. HEY..

AYŞE.. AGUA..
EFENDİMİZ, BENİ SAMSONUN ELİNDEN KURTARDI...

GENÇ KIZ HEYECANLA MACERASIN ANLATIR
PEKİ AMA PERDE ARKASINDAN BU DOLAPLARI ÇEVİREN KİM
CRİMO VE BARLETTO

BENİM ASIL ADIM SİLVİA.. BARİLİ BİR TÜCCARIN KIZIYIM.. BİZ MARİO İLE SEVİŞİYORDUK.. BABASI EVLENMEMİZİ İSTEMİYORDU...

İTİYAR DÜKLE ANLAŞAN CRİMO...
..BENİ KAÇIRMASI İÇİN SAMSON'LA..

ANLAŞTI.. VE BİR GECE EL-HAZZAR'LA BENİ KAÇIRDILAR..
ONLARLA BİR LİKTE DOLAŞMIYA BAŞLADIM...

MARİO İLE CRİMONUN KIZ KARDEŞİ EVLENİNCE BABAMDAN PARA SIZDIRMAK İÇİN BENİ ÖLDÜRMEDİLER.. FAKAT MARİO BENİ ÖLDÜ BİLİYORDU. ŞİMDİ METELLA'YLA EVLENECEK
BUNA MANİ OLACAĞIM!

AYNİ GÜN BİR ATLI KOLU BARİ DÜKALIĞININ YOLUNU TUTAR...

BARİ TOPRAKLARINA YAKLAŞTIK.. GÖZLERİNİZİ DÖRT AÇIN.. CRİMO BİZİ MERASİMLE KARŞILAMAZ.

ATLILAR.. CRİMOYA HABER VEREYİM

KORKUSUZ ŞÖVALYE 12

BARİYE GİRMEDEN HAZIRLIĞIMIZI YAPALIM...

BEN BURADAN NEFRET EDİYORUM...

BARRANCADAN ATLILAR GELİYOR!..

GÜZEL.. EMRİNİ VER!..

OKÇULAR, BORU SESİNE DİKKAT EDİN.. KIZ'A VE ŞÖVALYEYE DOKUNMAYIN!..

57-20

GERİ ÇEKİLİN SERSEMLER.. BORU SESİNİ BEKLEYİN!..

TEPEDELER.. SAKLANIN...

SAKLANIN.... OKÇU.. AHH...

VAY CANINA..

ARAM GENÇ KIZI BİR KAYA ARKASINA ÇEKER..

VAHŞİLER... KATİLLER...

ŞİMDİ MIZRAKÇILAR İLERİ..

HAZIR OLUN ARKADAŞLAR.. SAVAŞ BAŞLIYOR..

KIZ'A YAKLAŞANIN VAY HALİNE

BAK HELE.. NE PARLAK SÖZLER... HAYDİ AGUA..

İŞ BAŞINA...

60-20

KENDİNE GELİYOR.. BİRAZ DAHA SU VERİN...

NEREDEYİM.. NE OLDU?..

CRİMONUN ZİNDANINDA.

AGUA BAŞINIZA SOPA İLE VURDU...

ŞÖVALYELİK ŞEREFİMLE NASIL OYNAYABİLDİN AGUA!..

ŞEREF Mİ?.. PÜF...

O KALABALIKTA ÖLMEK İŞTEN DEĞİLDİ.. HAYATINIZI KURTARDIM EFENDİMİZ!..

ER MEYDANINDA ÖLMEK EVLÂYDI...

YA DARAĞACI..

DEVAMI VAR

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

NAKLEDEN: H. FİKRİ VEREL

— «İyi bir barmen, herşeyden evvel yeni müşterilerini, eskilerden daha itina ile ağırlar! Ticarette kaidedir bu: Eskiyi selâmla, yenisiyle ilgilen!... Soğuk biram ne oldu?»

Garip bir kişiydi bu! Bazan tam mânâsiyle argo konuşuyor, bazan da bunun aksine, kibar efendilerin diliyle hitap ediyordu karşısındakine. Kimdi? enin nesi, kimin fesiydi? Nereden gelip, nereye gidiyordu?

Mari, bir kaşını indirip diğerini kaldırarak Cef'e hitap etti:

— «Sana bir daha burada silâh çekmemeni söylemiştim galiba! Başta şerif olmak üzere, hepinizi şikâyet edeceğim! Kanunsuz belde haline getirdiniz bu güzelim kasabayı!... Ne öleni soran var korkudan, ne soyguna uğrayanı!...»

Konuşma devam ederken, «Mavi Gölge» barının sahibi, yabancının dublesini tekrar önüne sürmüştü. Onunla çene çalmak için can atıyordu. Gerçi adamın yaşaması bir mucizeydi ama, bunun nasıl olduğunu elbet bir söyleyen bulunurdu:

— »Dostumuzun ismini öğrenebilir miyim?»

— «Adım öyle pek mühim değil ahbap! Zaten insanlara birtakım isimler takılmasına şaşarım her zaman. Bence, paralı pullu kimselerin isimleri önemlidir. Onlardan iş ve borç istemek için lûgatlı lâflara ihtiyaç vardır. Bunun başına bir de, pek sayın ve iyilik sever bilmem ne beyi ilâve ettin mi, dâvân görüldü demektir! Ama böyle, benim gibi, konduğu yerde gecelleyen hâneberduşlar için ismin de, lâkabın da kıymeti yoktur. Üçüncü dubleyi de rica edersem, beni ayyaş yerine koymazsınız ya?...»

İhtiyar hayatından memnundu:

— «Hele şükür!...» dedi. «Burnuna içmeyen, aklı başında ve hoşsohbet bir insan uğradı meyhanemize!...»

Yabancı, üçüncü dubleyi de deviriverdi.

Bu esnada haydutlar, başlarında Cef olduğu halde, arkasını sarmışlardı. Onu bir yudumda boğacaklardı anlaşılan... Hepsinin de suratı iki karış asıktı.

Yabancı, kendilerini, göz ucuyla aynadan dikiz ediyordu. Cef:

— «Çık dışarıya!...» diye emretti.

Yabancı ıslık çalmağa başlamıştı Allahsız bu tehdit başlangıcını yaparken... Lâkukaraça'yı çalıyordu. Demek ki, Meksika'lıydı bu kendini bilmez herif?... Allahsız Cef, içinden, böyle bir arkadaşı olmadığına yanıyordu. Zira, gerek yumruktaki üstünlüğünü ve gerekse silâh kullanmaktaki maharetini az önce gözleriyle görmüştü. Onu tam arkasından vuracağı sırada, iki silâh birden patlamış ve yabancının tabancasından çıkan kurşun, Cef'in silâhından çıkan ölüm kurşununu yarı yolda karşılayıvermişti!... Evet, evet, inanılır şey değildi bu ama, olmuştu işte... Kurşunlar havada çarpışmıştı!...

Yabancı, «çık dışarı!» lâfına kulak asmadı bile... Sanki duymamıştı söyleneni... Hâlâ ıslık çalmağa devam ediyordu. Müşteriler teker teker meyhaneyi terketmeğe başlamışlardı. Yalnız bir kişi, hani demin yabancının bira içmeğe davet ettiği adam var ya, işte o, tekrar içeri girmek cesaretini gösterebilmişti. Allahsız'ın mağlûbiyetini görenler, bu deli herifin, hırsını kendilerinden almasından korkuyorlardı belki de...

Eski çiftlik sahibi Bil ile kâhya Cipsi, geride yanyana duruyorlardı. Yüzleri kan çanağına dönmüş, gözleri yumruklardan iyice şişmişti!...

Allahsız Cef'in şakak kemikleri hızlı hızlı atıyordu. İyiye alâmet değildi bu... Yabancıyı, şu kara elbiseli yiğidi temizleyeceklerdi hep birlik olup... Mari, güzel gözlerini bu hunhar adamların üzerinden ayırmıyordu. Her tehlikeyi göze alarak, kıpırdanışlarını haber vermeyi tasarlıyordu belki de...

Yerden doğrulan muşmula suratlı sam, kırılan dişini gömleğinin kirli cebine yerleştirdikten sonra kendi kendine homurdandı:

— «İnsan değil, şeytanın ta kendisi bu herif be! Ama yağma yok! Bizim kasabanın halkına rezil etti beni... Onu sağ çıkarmıyacağım buradan!»

Karabelâ usul usul silâhına davrandı. Bunu yaparken hiç göz kırpmıyordu. Burnu, bir tilki burnu gibi uzamıştı âdeta. Yüzünün derisi pırıl pırıl parlıyordu. Bunun terden mi, yoksa yağdan mı olduğunu kestirmeğe imkân yoktu o an için...

Şerif, arkadaşının elini tuttu:

— «Hayır Cef, bunu yapmamalısın! Onu bana bırak! Malûm ya, kanun kanundur! Kolayını bulup temizlerim enayiyi...»

Yabancı, kırmızı flârını biraz gevşeterek, Mavi Gölge barının sempatik sahibine seslendi:

— «Bir bir bira daha rica edeceğim. İşte parası! Galiba iki masa ile sekiz sandalye kırılmış; bunları da ödemeğe hazırım!...»

Karabelâ, tabancasının namlusunu bu korkusuz adamın böğrüne dayayarak:

— «Cehennem yolculuğuna çıkarken para ödenmez!» dedi. «Allaha beleş kavuşmanın da usulleri vardır!»

Mari'nin yüreği titredi. Yabancı başını salladı:

— «Hayır bayım; bunda da yanılıyorsunuz... Haydudun, yol kesenin ve kaatilin cahili-

ne de hiç tahammülüm yoktur hani! Bendenizi öteki dün yaya göndermek için harcayacağınız kurşunları parasız almadınız ya?... Hey gidi dünya hey!... Koca Ken, çöl ortasındaki bir kasabada telef mi edilecekti? Mübarek şeytanın sonunda bana böyle bir oyun oynayacağı hiç aklıma gelmemişti! Nâpalım, başa gelen çekilir diyeceğiz!»

Sam, kaba adımlarla ilerliyerek şefinin sağında yer aldı. Yüzünün muhtelif yerleri morarmıştı. O koca vücutlu adam, uzaktan bakılınca, bir sirk palyaçosuna benziyordu.

Mari müdahale etti:

— «Rica ederim, burada silâh kullanmayın artık! Sizin yüzünüzden adımız kötüye çıkacak! Hem centilmenlere, kadınların yanında tabanca çekmek hiç yakışmaz!»

Artık adının Ken olduğunu öğrendiğimiz yabancı, yan gözle genç kıza bakarak cevap verdi:

— «Centilmenler için söylediğiniz kaideye riayet etmek en büyük emelimdir. Gerçi, demin silâhıma saldırmak küstahlığında bulundum ama, bunu sırf sinek avlamak için yapmıştım! Havada lüzumsuz yere dolaşıp duran bir tabanca sineğini zararsız hale sokmak için...»

Allahsız'ın sesi yükseldi:

— «Çok konuştun ahbap! Madem ki matmazel burada çıngar istemiyor, o halde dışarda hesaplaşırız!»

— «Teklif üzerinde biraz düşünmeğe hakkım var mı?»

— «Uzatma dedik be! Senin, gebermekten başka hiçbir şeye hakkın yok artık!»

Ken, sert bir hareketle geri dönerek sırtını bara verdi. Hasımları ile yüzyüze gelmişti. Tehlikenin büyüklüğüne rağmen, hayatından memnun görünüyordu. Herşey vız geliyordu. Bu adam, ne garip gençti!...

Mari, ruhunda bir eziklik, yahut bir heyecan hisseder gibi oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Ken, şu geride şaşkın şaşkın bakmakta olan çiftlik sahibinden çok daha yakışıklı ve cesurdu. İdeal bir sevgili olurdu.

O âna kadar konuşmayan sarhoş Brik:

— «Şey!..» diyerek ilerledi. «Bir diyeceğim var size sayın Cef!...»

Karabelâ başını çevirdi:

— «Bu da nereden çıktı yine? Sen hâlâ defolmadın mı?...»

— «Şeyi haber vermek istiyordum!...»

— «Ağzının içinde geveleme de, çabuk söyle!»

— «Yabancının atında şey var bir tane...»

— «Ne var?...»

— «Şey var yâni... Karanlıkta önce pek farkedemedimdi; gözüm alışınca...»

Cef'in sabrı tükendi:

— «Hay Allahın budalası! Ulan, ne olduğunu söylesene!»

İhtiyar Brik şapkasını çıkarıp eline aldı. Çehresi kırış kırıştı. Alkolden burnu kızarmıştı. Tutuk tutuk konuşuyordu:

— «Ata sokuldum karanlıkta. Hem de hiç korkmadan! Bir de koca kasabada bana korkak Brik derler. İnsafsızdır kasaba halkı vesselâm! Ha ne diyordum... Ata sokulunca, üzerinde bir ceset olduğunu gördüm!...»

Şerif, kaşlarını çattı:

— «Ceset mi?»

— «Evet, nalları dikmiş bir adam!...»

— «Hayal görmüş olmayasın, Brik?...»

— «Yok canım! aVllahi hayal filân değildi! Bildiğimiz insan cesediydi! Bacakları ile kolları beygirin sırtından aşağı doğru sallanıyordu. Nah, şurasında, böğründe kan vardı. Kurşunu sağlam yerine yemiş...»

Şerif'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü:

— «Demek bir cinayet olayı ile karşı karşıya bulunuyoruz... İyi ki başını derde sokmadın Cef... Anlaşılan, şu yabancı haklamış onu...»

Ken, oynanmak istenen oyunu derhal çaktı. Cef, gülümseyerek yabancıya baktı:

— «Hımmm!.. Demek böyle marifetleri de varmış sayın dostumuzun... Tevekkeli değil cinayetlerin aleyhinde bulunuyorlardı!... Şimdi hesabı ver bakalım Şerif'e!...»

Şerif silâhını doğrulttu:

— «Kaldır ellerini yukarıya! Dikkat et, silâh çekeyim dersen, beynini delerim!...»

Ken, başını salladı:

— «Hay mübarek şeytan be! Peki ahbap, peki... Teslim oluyorum. Yalnız, o biçareyi benim öldürmediğimi peşinen bilmiş ol!...»

— «Onu mahkemede okursun sen! Kaldır ellerini diyorum!...»

— «Burada adalet var mı?»

— «Olup olmadığını öğreneceksin! Bak, nah şurada sızmış bir herif var, görüyor musun? İşte o, bizim sayın yargıcımızdır. İçtiklerinin parasını maaşı karşılayamadığı için, Allahsız Cef'ten nakdî yardım görür.»

— «Ohoo!... Adaletin bundan iyisi olmaz hani...»

— «Yetti!... Teslim oluyor musun?»

— «Derhal...»

Ve bu «derhal» kelimesi yabancının ağzından çıkar çıkmaz, meyhaneyi ard arda silâh sesleri kapladı. Bir an içinde her taraf ölüm karanlığına boğulmuştu. Cef'le Şerif'in sesleri birbirine karışıyordu. Ötede Sam ise, mütemadiyen küfretmekle meşguldü...

Lâmbalar yandığı zaman, Ken'in ortalarda olmadığı görüldü. Tabanları yağlamıştı... Cef yerdeydi. Omuzundan yediği kurşunla kıvranıyordu. Ya Şerif? O da biraz gerisinde, kapıya yakın bir yerde, kafasına geçirilmiş olan bira fıçısını çıkarmağa çalışıyordu.

Yabancı, bütün bunları göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zaman içinde yapmıştı. Lâmbaları kurşunları ile söndüren de oydu tabiî... Barın tahtalarında ise, haydutların kurşun izleri duruyordu.

Brik, hissiyatını belli etmemeğe çalışarak:

— «Serseri tüydü!» dedi.

Şerif fıçıdan kurtulmuştu:

— «Uzağa gidemez!» dedi.

Cef yüzünü ekşiterek emir verdi:

— «Hemen peşine düşüp, kendisini ölü veya diri buraya getireceksiniz! Haydi Sam, bu, senin için son fırsat... Eğer elinden kaçırırsan, bir daha geri dönme!...»

Atların nal sesleri karanlıkların içinde kayboldu...

BİRİNCİ KISMIN SONU

BÜYÜK Ateş

SAYI: 28 CİLT 2
13 EKİM 1960

Sahibi: **TAHSİN DEMİRAY** ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: **OĞUZ ÖZDEŞ** ★ Yayınlayan : **TÜRKİYE YAYINEVİ,** Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı yer : **TÜRKİYE BASIMEVİ** ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

Bu mecmua Basın Ahlâk Yasası'na uymayı taahhüt etmiştir.

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

En iyi ve en emin bilgi hazinesidir

TÜRKİYE YAYINEVİ

BASTIBACAK ŞERİF 57

O HALDE KENDİLERİNİ HİÇ ACI ÇEKTİRMEDEN RAHATÇA ÖLDÜRÜVERELİM!..

EVET.. HİÇ RAHATSIZ OLMAGIN!..

HAYDİ GÖZLERİNİ KAPA DA SENİ TEMİZLİYEYİM

OBLIVE

J914

DURUN YAHU.. BEN NE YAPTIM SİZE...

DOĞRU VALLAHİ, BU ADAM NE YAPTI BİZE!..

BİZE HİÇ BİR FENALIĞI DOKUNMAYAN BU ADAMI NİÇİN ÖLDÜRELİM...

OBLIVIA

SENİ BURADA BIRAKAMAYIZ.. BİZİMLE KARARGÂHA GELMELİSİN...

YOLLARI ÖĞRENMEMEN İÇİN GÖZLERİNİ BAĞLIYACAĞIZ

DÜŞMANLARIMIZA KARŞI TEDBİRLİ OLMALIYIZ...

J.916

NE DEDİN?.. ASİLERİN ARASINDA MIYIM ŞİMDİ BEN...

TABİ YA!.. BİZ PATRONLARA İSYAN ETTİK!..

ASİLER Karargâhı

SÖYLE BAKALIM.. BİZİMLE BERABER MİSİN!..

BU BİR CASUS OLMASIN?

J.917.

YAHU BEN NE SİZDEN NE DE ONLARDANIM.. BEN TARAFSIZIM...

TARAFSIZ İNSAN OLUR MU?. SEN HİÇ FUTBOL MAÇINA GİTMEZ MİSİN?..

DEVAMI VAR

CASUSLAR MEKTEBİ 21

DEEN'İN KİTAPLARINI KARIŞTIRDIKTAN SONRA MUTFAĞA GİDEN LİNKS ATEŞE BİR TENCERE KOYAR...

... VE YERLİ AŞÇILARI MUTFAKTA SAKLANDIKLARI YERDEN ÇIKARIR...

ÇABUK OLUN.. DAMDAKİ TALEBELERE YEMEK GÖTÜRÜN...

MEKTEBİN İÇİNDEKİ OLAYLARDAN HABERSİZ OLAN DIŞARIDA KİLER...

SENOR KENYİN, KOMİNİST KADINLAR BİZE ATEŞ EDİYOR VE SİZ BİZİM...

..ATEŞ ETMEMİZİ İSTEMİYORSUNUZ

SONRA KIZILLAR KADINLARA ATEŞ ETTİK DİYE GÜRÜLTÜ EDERLER...

TALEBELER DAMDAN ATEŞ EDERKEN BİR TARAFTANDA ÇORBALARINI İÇERLER... O SIRADA...

... BİR HELİKOPTER MEKTEBE YAKLAŞIR...

İÇERİDE LİNKS KUYUYA GİDER VE BİR İPTEN AŞAĞI KAYAR...

BAĞLI OLAN DEEN İN YANINDAN GEÇER..

SONRA NEHRE ÇIKAN TUNELİN KAPAĞINI AÇAR..

MILTON CANIFF

KIZLAR ATEŞİ KESMEDİKÇE DR. DEEN'İ KUYUDAN ÇIKARAMAYIZ.. ONLARIN DA ATEŞİ KESECEKLERİ ŞÜPHELİ !..

LİNKS, TALEBELERİ ÖLDÜRMEK İSTEMEDİĞİMİZİ BİLİYOR !.

GÖZ YAŞARTICI GAZIN DA TESİRİ YOK..

EĞER DEEN ŞAĞSA ONU ÖLDÜRMELERİNE MANİ OLMALIYIZ !.

EVET.. BİNAYI İYİCE KUŞATALIM !..

FAKAT...

DURUN !.. BİR ŞEYİN FARKINDA MI SINIZ !..

ATEŞ KESİLDİ !..

EVET KESİLDİ !..

KURŞUNLARININ BİTTİĞİNİ ZANNETMİYORUM..

STİV GEL, HELİKOPTERLE BİR BAKALIM...

STİV, ŞU HALE BİR BAK...

HEPSİ KENDİNDEN GEÇMİŞ...

DEVAMI VAR

LİVERPOOL CİNAYETİ

(Baştarafı 3. sayfada)

Anlamadı. Ben, derdimi anlatmak istediğim başka birini bulacakmışım gibi, yeniden ileri atıldım. İçimdeki bir duygu bana, kadının oradan geçtiğini ve gidersem yetişeceğimi söylüyor gibiydi.

Fakat polis, halimden kuşkulanmıştı. Beni kolumdan yakalıyarak durdurdu. Yine birşey sordu. Sesinden: «Ne var? Ne oluyor? Nereye gidiyorsun?» diye sorduğunu anlamıştım.

Yine kendi dilimle:

— «Bu şehirde bir cinayet işlenecek! Birisini öldürecekler! Çabuk koşun!» dedim.

Ben, seslerin mânâsından anlıyordum ama, o anlamıyordu. Fakat ben, kendimi tutamıyordum. Yeniden:

— «Cinayet!» diye haykırdım. «Cinayet işleniyor! Birisini öldürecekler! Bir kadını öldürecekler! Onu öldürecek olan da bir kadındır. Bu kadını bir adam kandırdı; onu cinayet işlemeğe zorladı... Bu, ya bir hizmetçi olacak, yahut bir mürebbiye...»

Polis, yine anlamadı. Yüzüme uzun uzun baktı; sonra gülümsedi ve kolumu bıraktı. Gözlerindeki bakıştan benim için, «Deli!» dediği anlaşılıyordu. Adam, beni bıraktı; başını sallayarak çekildi, gitti.

Koşmağa devam ettim. Şimdi şehrin içine girmiş, büyük caddeye çıkmıştım. Fakat gece yarısı olmuş, ortalıktan el ayak çekilmişti. Sokaklarda hemen hemen kimsecikler yoktu. Arada sırada karşıdan birisi görünüyordu. Belki derdimi anlatabilirim diye ona doğru gidiyordum. Fakat tam yaklaşacağım zaman, yandaki bir sokağa sapıp kayboluyordu. Nihayet, gide gide bir meydanlığa çıktım. Orada bir köşe başında polis vardı. Hemen koştum:

— «Cinayet!» dedim. «Cinayet!... Birisini öldürecekler! Koşun!...»

Bu polis de ötekisi gibi, yüzüme afal afal baktı ve; «Ne diyorsun, anlamıyorum?» gibilerden başını salladı. Ben, sanki karşımdaki anlamış gibi, nefes nefese devam ediyordum:

— «Bu cinayeti bir erkek işletiyor! Zavallı bir kadını bu iş için kandırdı. Kadın, anahtar gibi birşey... Anahtar tek başına iş göremez ama, onu kullanacak bir el olursa, kapıyı açar! Bu kadın da öyle... Erkeğe âlet olup, başka bir kadını öldürecek!...»

Anlatıyordum. Sanki karşımdaki anlıyormuş ve ben, işi bütün ince noktalarına kadar biliyormuşum gibi anlatıyordum. Polis, benim dilimden anlayıp da:

— «Peki, sen bunu nereden biliyorsun?» diye sorsa, cevap veremezdim.

Hattâ, cinayeti işleyecek kadını tutup, «Bu mu?» diye gösterse, yine evet veya hayır diyemezdim. Çünkü, karanlıkta kadının yüzünü değil, boyunu posunu bile pek ayırt edememiştim.

Bununla beraber, cinayet olacağını ve o kadının birisini öldüreceğini biliyordum. İçimdeki bir his bana, bunun böyle olduğunu söylüyordu. Fakat, derdimi kimseye anlatamıyordum. Dil bilmemenin ne fena birşey olduğunu şimdi daha iyi hissediyordum. Anlatmak istediğim, basbayağı birşey olsaydı, bu kadar üzülmezdim, vazgeçiverirdim. Fakat, ortada bir cinayet vardı; bir insanın canına kıyacaklardı. İnsan bazan bir sineğin bile ölmesine gönlü razı olmaz ve onu kurtarmak için birtakım zahmetlere girer. Halbuki, şimdi bir kadını öldüreceklerdi. Bunu, benden başka polise haber verecek kimse yoktu. Fakat, ben de, bunu polise haber veremiyecek halde idim.

Polisin önünden hızla ayrıldım ve ana caddede koşmağa başladım. Ne yaptığımı, neye koştuğumu bilmiyordum. Yalnız içimdeki bir his bana: «Git, kadını sen bul!» diyordu.

Gece sabaha kadar, Liverpool sokaklarında dolaştım, durdum. Gizlice bir eve giren birisini arıyordum. Karanlık sokaklara dalıyor, bir ayak sesi duysam durup dinliyor, kapıların içine saklanarak etrafı gözetliyordum.

Bütün uğraşmam boşa gitti. Sabahleyin, ortalık aydınlanmış, ben süklüm püklüm otele dönüyordum. Kendimi yatağa nasıl attığımı bilmiyorum.

İki - üç saatlik bir uykudan sonra, öğleye doğru uyandım ve akşam vereceğim konser için hazırlık yapmağa başladım. Öğle yemeği için sokağa çıkmıştım. Akşamki halimi unutmuş gibi idim. Yemeği yiyecek, sonra bir yerde oturduktan sonra, konserin verileceği tiyatroya gidecektim.

Sokakta bir gürültü koptu. Akşam gazeteleri çıkmıştı. Gazeteci çocuklar bağıra bağıra ortalığı inletiyorlardı. Herkes gibi ben de bir gazete aldım ve ilk sayfaya bir göz attım.

Orada büyük bir resim, üstünde de iri iri harflerle bir yazı vardı. Fakat bu resmin mânâsını anlamak için, o yazıların ne demek olduğunu bilmeğe lüzum yoktu. Yazı, sanki İngilizce biliyormuşum gibi, bütün mânâsile gözlerimin önünde canlandı: Cinayet!...

Evet, olacağını önceden haber aldığım cinayet hakikaten işlenmişti ve ben, bildiğim halde, bunun önüne geçememiştim.

Hâlâ, katil benmişim gibi, vicdan azabı çekerim.»

ALTIN UĞRUNA

(Baştarafı 6. sayafda)

herkesi aldatmışlar. Ölen de polis hafiyesiymiş!...»

Tex :

— «Lüzumlu şeyleri öğrendik,» diyerek Colt tabancasını çekti. «Gel, Ben!...»

İki kanun adamı gizlendikleri yerden fırlayarak madencilerin karşısına dikildiler:

— «Eller yukarı!...»

Cliff'le suç ortakları korkuyla döndüler. Biri:

— «Şerif'le Tex!» diye haykırdı. «İşi öğrenmişler!... Öldür onları patron!...»

Cliff'in gözlerinde garip bir pırıltı belirmişti. Tüfeğini doğrulttu. Fakat o, altın kurşunlu silâhı ateşleyinceye kadar Tex'le Şerif yere yatmışlardı bile...

Altın kurşunlar kayalara çarparak dağıldı. Tex, yattığı yerden ateş etti. Tabancanın sesi madende garip akisler yapıyordu. Omuzundan vurulan bir madenci inledi. Kurşunlardan biri de Cliff'in bacağına isabet etmişti; yere yığılırken:

— «Vurma!» diye haykırdı. «Teslim oluyoruz!...»

Tex, elinde tabancası ilerliyerek madencilerin silâhlarını topladı. Bu arada Şerif de, Cliff'in üstüne eğilmişti:

— «Demin senin, yabancıyı kazma ile öldürdüğünü söylediğini işittik.»

Cliff başını salladı:

— «Evet... Nasıl olsa biliyorsunuz. Fakat benim bütün merak ettiğim şu: Bizden neden şüphelendiniz?»

Tex, tabancasını yerine takarken :

— «Bir tek şeyden dolayı,» dedi. «Atın dinamit sesinden ürktüğünü söyledin. O atı ben bilirim. Geçenlerde Jim onu bana satmağa kalktı. Fakat ben almadım. Zira at sağırdı. Yâni at, dinamit sesini duyup, ürkemezdi. Bundan da, senin yalan söylediğini anladık tabiî... Sebebini araştırmak için de, bu gece burayı ziyaret ediverdik ...»

İNTİKAM

(Baştarafı 7. sayfada)

diye düşünüyordu «Ve benden bu suretle intikam aldı.»

Fakat anlıyamadığı birşey vardı. Bembeyaz yüzünde korkulu bir ifadeyle:

— «Sneed, senin, onun arkadaşı olduğunu söylemişti!» dedi. «Bir polis, onun gibi bir hırsızın arkadaşı nasıl olabilir?...»

Müthiş bir kinle de Bentley'i süzüyordu. Biraz sonra polisler gelecek ve onu yakalıyacaklardı. Tabiî o zaman parasını almak için Sneed'i, otomobil için de öbür adamı öldürdüğü meydana çıkacaktı.

Bentley:

— «Sneed'in, seni buraya göndermesinin bir sebebi olmalı!» dedi. «Bunu nasıl olsa öğreniriz!... Dediği gibi, bir bakıma ben, onun arkadaşıydım. Sneep hapse girdikten sonra, onun oğlunun gangsterler tarafından öldürülmesine mâni oldum. Zaten bu hale de o zaman girdim ya!...»

Eliyle, sakat bacaklarına şöyle bir vurdu.

Lunk'un başı dönüyordu artık:

— «Sneed akıllılık etti!» diye düşünüyordu. «Benden intikam almasını bildi... Hem de öldükten sonra...»

Artık onu elektrikli sandalye bekliyordu!...

Çeviren :
GÖNÜL SUVEREN

Kanundan Kaçılmaz 12

MASKELİ SÜVARİ

31

MASKELİ SÜVARİ SİLAHLARINI ÇOK İYİ KULLANIYOR!

AYNİ ZAMANDA ÇOK ZEKİ!

ONA TUZAK KURMAKLA...

..ÇOK HATA ETTİNİZ

MASKELİ NEREYE GİTTİ!

MUKAVELEYİ BOZMAĞA GİTTİĞİNİ DUYDUNUZ!

DUR! PATRONUN İZİNİ OLMADAN GİDEMEZSİN!

AZ SONRA MASKELİ SÜVARİ BEN'İN ÇİFTLİĞİNE GELİR...

BEN, MASKELİ ZİYARETÇİLERİ SEVMEZ!

DIŞARIDA NE VAR?

BU BENİ İLGİLENDİRMEZ!

SMACK!

BU NE DEMEK?

KENDİN ANLA!..

İÇERİYE GİR!..

BUNU ÖDETİRİM SANA!

Copr. 1960, The Lone Ranger, Inc.
Distributed by King Features Syndicate

HEY ÇOCUKLAR!

ADAMLARIM SENİ HAKLAR!

PATRON'UN BAŞI BELADA!

BUNK HOUSE

HAYDİ ONU KURTARALIM!

DEVAMI VAR